sortimentem nejrůznějšího pečiva. Pekařka v bílé zástěře před krámkem si vychutnávala svou cigaretu.

Klára Wagnerová, jak se na slušně vychovanou dívku sluší, pozdravila: „Bon jour.“ (Dobrý den.)

Pekařka na ni se zájmem pohlédla: „Salut. Avez-vous un souhait?“ (Dobrý den. Máte přání?)

„C’est difficile de choisir, tout est si beau. Je voudrais tout goûter.“ (Je těžké si vybrat, vše vypadá tak nádherně. Vše bych chtěla ochutnat.)

Pekař, který si přišel Kláru prohlédnout, prohodil: „Si vous aimez les sucreries, je vous conseille les macrons frais.“ (Jestli máte ráda sladké, tak bych doporučil čerstvé makronky.)

Klára našla odvahu a zkusila dát dohromady složitější souvětí. „Merci beaucoup. Ils ont l’air incroyable. D’où je viens, les boulangeries sont un endroit triste, nous n’en avons toujours qu’une seule. Il ressemble à du caoutchouc et n’a pas beaucoup de goût.“ (Děkuji. Vypadají úžasně. Tam, odkud pocházím, jsou pekárny smutným místem, máme vždy jen jeden druh. Vypadá to jako guma a nemá to moc chuť.)

Pekař se pousmál, když zaznamenal přízvuk cizinky. Odkud asi je, pomyslel si. „Vous êtes à Paris ici. Nous misons sur la diversité. Et dans quel pays vivez-vous, s’il vous plaît?“ (Tady jste v Paříži. U nás si zakládáme na rozmanitosti. A v jaké zemi to žijete, prosím?)

Klára odpověděla: „En Tchécoslovaquie“. (V Československu.)

Pekař s porozuměním přikývl: „Ah alors…“ (Ach tak…)

Wagnerová se s vědomím zcela vyprázdněného devizového příslibu nutila k ústupu.

Pekař pochopil, že si asi nic nekoupí, a tak řekl jen: „Attendez un instant.“ (Počkejte chvilku.) A vydal se dovnitř. Wagnerová čekala, a když se pekař vrátil, v ruce

svíral pytlík. „Donc, au moins le goût,“ (Tak alespoň ochutnejte,) vybídl ji a podal jí sáček.

Wagnerová si ho vzala a poděkovala: „Merci beaucoup.“ (Děkuji mnohokrát.) A odhodlaně vyrazila po chodníku dál.

Pekař se otočil na pekařku: „C’est une idée terrible. Prenez votre petit-déjeuner tous les matins et n’avez pas le choix. Ce doit être l’enfer sur terre.“ (To je strašná představa. Každé ráno snídat a nemít možnost si vybrat. To musí být peklo na zemi.)

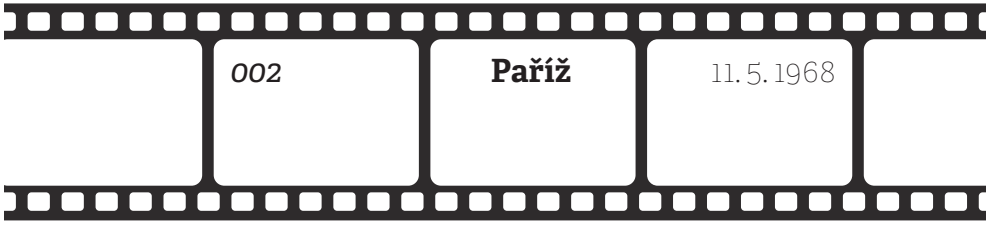

Rohovou kavárničku Spree Kafe se zahrádkou na rohu Rue Vieuville a Rue des Martyrs nedaleko Montmartru ozářilo slunce svými nesmělými večerními paprsky. Několik málo stolků pod rozkvetlými stromy lemovalo přilehlou ulici. Hosté tu nikam nespěchali, seděli, četli si noviny nebo jen tak klábosili. Na stolech ze skla a kovu měli naservírované kávy, skleničky vína. Pohoda. Klid tu byl přímo hmatatelný.

Irena Hofmanová, milá, usměvavá dáma ve středních letech s tmavohnědými vlasy staženými čelenkou, se obrátila na svého manžela: „To byl tedy bezva nápad, si na chvíli sednout. Už toho mám dneska dost. Eiffelovka, Montmartre, Sacré-Cœur, Moulin Rouge, to byl ale záběr.“